

Pesti utca

A mint haladunk egyik előkelő belvárosi utcában, a nyitott bolt előtt hatalmas lárma, kiabálás üti meg fülünket.

– Mi történt itt? Gyilkolják egymást odabenn az emberek?

Körülnézünk, van-e a közelben rendőr.

Amint tovább hallgatódzunk, kiderül, hogy semmi baj nincs a boltban, nem is veszekszenek, csak valami közömbös, mindennapi ügyet beszélnek meg. A végén még kedélyesen, alaposan vállon is veregetik egymást.

Néhány lépéssel odébb, a sarkon egy nő, meg egy férfi áll egészen közel egymáshoz. Arcuk mosolyog. Szelíden tekintenek egymásra. De amint közelükbe érünk, legnagyobb ámulatunkra azt halljuk, hogy a férfi alig hallható, édes suttogással ezt mondja a nőnek:

– Hogy a mennykő vágna beléd.

– Tebeléd, te komisz, mindjárt leszúrlak, – mosolyogja vissza a nő.

A boltban szőnyegárus, napkeleti arabok voltak. Azok vágtak ordítóva közömbös, mindennapi szavakat egymás fejéhez.

Emezek pedig a művelt nyugat sima modorában szitkozódtak.

•

Olykor érthetelen dolgok történnek. Az ember kimegy reggel az utcára, s valakivel, akit már esztendőik óta nem látott, félnapon belül a legkülönbözőbb helyeken háromszor-négyszer is találkozik. Utóbb megesett, hogy egyetlen napon – megszámtuk – huszonhét vöröshajút láttunk az utcán. Sokszor hónapokig egyetlen se került elénk, de ezen a napon, mintegy közös megállapodás szerint, holmi tréfás rendező utasítására, valamennyien csúfondárosan sétáltak el előttünk. Aranyvörösek és bronzsínűek. Alkonyodó napsugársínűek és tűzvörösek. Néha egy-egy percre úgy rémlett, hogy lángba borult az utca.

•

Van Budapesten egy török fagyaltosbolt. A falon Kemal pasa arcképe, a kárpit vörös, a mennyezeten ezüst félholdak. Ebben a török fagyaltosboltban török kávéfagyaltot mérnek. Kértünk belőle. Amint a kezünkbe adták,

az ostyatöltésben ámulva láttuk, hogy a pompás kávéízű fagylalt habfehér. Fehérből, mint a tejszínhab.

Kérdésünkre határozottan kijelentették, hogy a hófehér fagylalt rendes, feketére pörkölt és darált, tiszta kávéból készül.

Nem értettük.

Titokzatosan mosolyogtak. Ez is egyike az Ezeregyéjszaka csodáinak ...

1932. július 16., szombat, 5. old.

Tanyai magyarok

Gyorsfénykép

A balatoni reggeli vonat egyik harmadosztályú kocsjába három terebélyes, fejkendős néni, s egy vékonyka alföldi egér-paraszt telep-szik. A szegedi tanyákról jöttek, s most gyermekeiket, unokáikat mennek látogatni a balatoni gyermeküdülőbe. Egész éjszaka utaztak. Az üdülőben egy óra a látogatási idő, akkor indulnak vissza Pestre, estére átbandukolnak a másik pályaudvarra, vonatra ülnek, megint egész éjjel utaznak, és reggelre Szögedében lesznek.

Alighogy elindul a vonat, még a gellérthegy alagúton sem futott keresztül, máris nyugtalankodni kezdenek, vajon nem köll-e még kiszállani, nem érünk-e még oda?

Megnyugtadjuk őket, hogy még vagy két óra hosszat ülhetnek. Nemigen hisznek nekünk. Aki csak elmegy a kocsijá elé, attól mindenkitől megkér-dezik. (Sokszor mondhattak már nekik valótlan.)

A vonat most az alagútba robog.

– Ládd-e, ilyen az alagút – tanítja az egyik idősebb néni menyecske lányát.

A menyecske boldogan veszi birtokába az alagúton át való utazás új él-ményét.